

Sjette afsnit (Verdensaltets guddom) – Kapitel 2 (Guddommen og livets fornyelse) – lektion 90

Guddomsvæsenets sansekapacitet

6.15.

Mens det ifølge sagens natur ikke er muligt at skildre nøjagtigt, hvad og hvordan det uendelige guddomsvæsen oplever i det enkelte nu, lader det sig derimod gøre at fremsætte nogle betragtninger af generel/principiel karakter angående dette spændende emne. Dette har vi allerede fået en forsmag på i forbindelse med lektion 89, og vi skal i denne lektion tilstræbe at videreudvikle disse tanker og her allerførst forsøge at vurdere Guds sansekapacitet.

6.16.

Ved nærmere eftertanke er vi allerede på forhånd klar over, at denne simpelthen må være uendelig. Dette er nemlig en umiddelbar følge af det faktum, at den er repræsenteret ved summen af de uendeligt mange gudesønners samlede sansekapacitet. Således bidrager f.eks. hvert eneste menneske med sin personlige sansekapacitet, hvert eneste dyr og hver eneste plante med sin, og hvert eneste elementarpartikelvæsen, cellevæsen, organvæsen, klodevæsen, solsystemvæsen og galaksevæsen i hvert eneste af spiralkredsløbets seks tilværelsesplaner -op og ned gennem spiralkredsløbets uendeligt mange spiralafsnit -alle bidrager disse myriader af væsener med hver deres personlige sansekapacitet, hvortil yderligere kommer væsener fra alle seks riger tilhørende de såkaldte mellem-spiraler (lektion 50, stk. 3), af hvilke der også eksisterer uendeligt mange. Den guddommelige sansekapacitet har således et uendeligt og dermed fuldstændigt uoverskueligt omfang, hvad der samtidig antyder arten og omfanget af Guds livsoplevelse.

Den guddommelige livsoplevelses generalpræg

6.17.

Set fra f.eks. det jordiske menneskes begrænsede udsigtspunkt er denne livsoplevelse ikke alene fantastisk og utrolig, men tilmed næsten umulig. For hvorledes kan det lade sig gøre at samle så mange indbyrdes forskellige og i mængder af tilfælde direkte modstridende sansedata til en meningsfyldt, for slet ikke at tale om harmonisk, helhedspræget livsoplevelse?

Svaret herpå finder mennesket i virkeligheden i sig selv. Ved nemlig at eksistere i Guds billede -dvs. være overensstemmende med det kosmiske verdensbillede -afspejler hvert eneste menneske, og for øvrigt også ethvert andet levende væsen, det princip eller mønster, som opbygningen af den guddommelige livsoplevelse følger. Således ved vi for det første, at menneskets livsoplevelse står i gæld til mindst fem forskellige perifere sansesystemer (øjne, ører, følesans osv.), der hver for sig leverer sine specielle og fra de andre sansesystemer stærkt afvigende sansedata (synsbilleder kontra lyde kontra lugte osv.), uden at dette i mindste måde virker forvirrende på os eller giver anledning til vanskeligheder med hensyn til dette at samle de forskellige kategorier af sansedata i et harmonisk og meningsfyldt hele, nemlig vor totale livsoplevelse -eller rettere stofsiden af denne. Tværtimod finder vi, at de forskellige sansesystemer ligefrem supplerer hinanden, således som det f.eks. er tilfældet, når vi en vidunderlig forårmorgen oplever den vågnende natur gennem alle vore vidtåbne sanser. Og det føles i langt højere grad som en mangel og et savn, hvis et eller flere af sansesystemerne svigter

eller ligefrem går tabt. Omvendt har vi heller ikke særligt svært ved at forestille os, at en udvidelse af sansekapaciteten i såvel kvalitativ henseende som med hensyn til antallet af virksomme sansesystemer vil medføre en spændende og såre velkommen udvidelse af livsoplevelsen.

Men ikke nok med det: dernæst ved vi også, at hvert eneste sansesystem i realiteten bæres af utallige mikrovæsener, der hver især bidrager med sin personlige og individuelle detalje af ethvert givent sandedata. Tager vi f.eks. synssansen, så er til enhver tid synsindtrykket et produkt af utallige cellevæseners enkeltindsats, f.eks. 260 millioner synsceller (stave og tappe) i de to øjnes nethinder, ca. 2 millioner nervetråde i de to synsnerver og dertil adskillige milliarder nerveceller i hjernens to synscentre. Og ikke desto mindre formår vi at udnytte produktet af disse mange mikrovæseners enkeltindsats -der naturligvis medfører oplevelse for dem selv -til fordel for et mere eller mindre omfattende, men under alle omstændigheder intakt synsindtryk på et plan, der nødvendigvis må rangere højt over det enkelte implicerede mikrovæsens personlige oplevelsesplan. Og på nøjagtigt tilsvarende måde med hensyn til menneskelegemets øvrige perifere sansesystemer. For alles vedkommende afhænger den totale præstation af utallige mikrovæseners individuelle enkeltindsats, således at man i pagt med sandheden udmærket kan definere den menneskelige sansekapacitet som summen af samtlige i sansesystemerne implicerede mikrovæseners samlede sansekapacitet (i denne definition indgår naturligvis også alle de mikrovæsener, der danner den parafysiske del af sansestrukturen). Og netop dette svarer fuldstændigt til det principielle i Guds situation, blot med den tilføjelse, at der her er tale om uendeligt mange sansesystemers deltagelse i oplevelsesprocessen, båret af uendeligt mange livsenheder eller gudesønner. Men dette udtrykker blot en gradsforskel og ikke en principforskel mellem guddommens og gudesønnens situation.

6.18.

Som vi i det følgende skal se, lader denne første fremstilling af den guddommelige livsoplevelses generalpræg sig udvide med en vigtig tilføjelse, der gør det muligt for os at forstå, hvorledes de to tidligere skildrede generalformer for verdensmoral (den mørke og den lyse; lektion 81) og de hermed forbundne oplevelseskvaliteter lader sig integrere og forene i Guds betagende livsoplevelse.

Vi vil til dette formål benytte princippet i et såkaldt rasterbillede, hvorved forstås et billede, der som vedføjede er opbygget af punkter.

Som et rasterbillede er opbygget af individuelle punkter er Guds livsoplevelse opbygget af individuelle oplevelseskvanter hidrørende fra summen af gudesønner i universet

Undersøger vi disse punkter nærmere, viser det sig, at de repræsenterer en omfattende skala af kombinationsforhold mellem sort og hvidt og dermed lys og mørke. Og vi ser ligeledes, at de enkelte punkter i henhold til det individuelle kombinationsforhold bidrager til en enkelt karakteristisk detalje i det samlede billede og således i virkeligheden sørger for, at kontrastprincippet virker på en bestemt måde.

Tænk vi os nu, at de enkelte punkter repræsenterer gudesønnerne i tilværelsen, og at kombinationsforholdet mellem sort og hvidt udtrykker den enkelte gudesøns midlertidige forhold til henholdsvis den mørke og den lyse verdensmoral og dermed også vedkommendes position i spiralkredsløbet, da ser vi, at nogle gudesønner (rasterpunkter) som følge af overvejende tilknytning til den mørke verdensmoral særligt bidrager til dannelsen af billedets mørke partier, mens andre ud fra de samme forudsætninger - blot med modsat fortegn - særlig bidrager til dannelsen af dets lyse partier, mens atter andre danner dets mellemliggende toner.

På samme måde som det fuldendte rasterbillede udelukker fraværet af blot et enkelt rasterpunkt (se højre kindparti), er også samtlige gudesønners bidrag til Guds livs oplevelse absolut nødvendige for dennes fuldkommenhed.

Vi ser altså, at overvejende mørke punkter på ingen måde er uforenelige med overvejende lyse punkter samt punkter af alle former for mellemliggende værdier i det selv samme billede. Alle kategorier er tværtimod aldeles nødvendige, hvis der overhovedet skal være noget billede. På nøjagtig samme måde er væsener tilhørende den mørke verdensmoral med hensyn til dette at bidrage til Guds livsoplevelse heller ikke uforenelige med væsener, der tilhører den lyse verdensmoral, eller væsener tilhørende overgangszonerne mellem disse to former for verdensmoral. Tværtimod sikrer disse to moralske hovedkategorier af bidragsydere til den guddommelige livsoplevelse sammen med de tilhørende mellem-eller overgangsformer, at kontrastprincippet med hensyn til udløsning af statiske kontrastvirkninger virker på tilfredsstillende måde (lektion 25).

6.19.

Faktisk lader det sig gøre at udvide dette anskuelighedsbefordrende eksempel med endnu en lille detalje, der antyder det samme kontrastprincips udløsning af dynamiske kontrastvirkninger i den guddommelige livsoplevelse i form af forvandling.

Vi tænker os, at hvert eneste punkt i det foran præsenterede rasterbillede langsomt ændrer valør - enten til fordel for sort eller til fordel for hvidt, svarende til at gudesønnerne gradvist ændrer position i spiralkredsløbet og i kontakt hermed skifter mellem dette at repræsentere den mørke og den lyse verdensmoral. Hvad vil resultatet heraf blive for rasterbilledets vedkommende? -Simpelthen at det skifter kontur og gradvist passerer gennem en praktisk taget uendelig række nye motiver. Dette vil ikke mindst være følgen, hvis man tænker sig, at de enkelte rasterpunkter benytter individuelle tempi under forvandlingen fra overvejende hvidt til helt sort og tilbage til hvidt igen, og hen ad vejen oven i købet langsomt ændrer tempo, svarende til gudesønnernes passage gennem større og større spiralafsnit med tilhørende nye tidsrelationer. Og tager man endelig det sidste skridt og tænker sig, at de enkelte rasterpunkter i kontakt med livsenhedsprincippet i virkeligheden er bygget op af mindre punkter med forskellig valør, og disse igen er bygget op af endnu mindre punkter og således fremdeles, og samtlige disse punkter i individuelle tempi gradvist ændrer valør mellem udpræget sort og udpræget hvidt, ja da har vi føling med en mekanisme, der med hensyn til udløsning af såvel

statiske som dynamiske kontrast-virkninger kommer virkeligheden i den guddommelige livsoplevelse særdeles nær og faktisk kun kan overgås af det tankeeksperiment, at rasterbilledets punkter foruden de skiftende lys-og mørkeværdier optræder i spektrets seks første farver -rødt, orange osv. -og på en violet baggrund gradvist og i individuelle tempi passerer gennem farveskalaens seks trin med dannelsen af det ene kredsløb efter det andet til følge. Den forvandling af billedet, som denne "teknik" vil medføre, svarer nemlig i princippet helt til den forvandling og fornyelse af den guddommelige livsoplevelse, som gudesønnerne under deres passage gennem spiralkredsløbets seks riger samt udviklingsbuernes og udviklingsbuernes kontrasterende moralzoner giver anledning til, simpelthen fordi de udgør Guds sanseredskaber og netop i denne henseende konstant ændrer karakter under passagen gennem spiral-kredsløbet. Og betragtninger over et rasterbillede kendetegnet ved de foran skitserede tænkte egenskaber viser sig dermed anvendelige som middel til at fremkalde et indtryk af vigtige træk ved den guddommelige livsoplevelses generalpræg. Dette så meget mere, som man også i denne model kan iagttage to oplevelsesplaner, nemlig det guddommelige helhedsplan og det begrænsede gudesønplan, hvor førstnævnte naturligvis er repræsenteret ved oplevelsen af billedet i dets helhed, mens sidstnævnte er repræsenteret ved oplevelsen af de enkelte punkter.

Den guddommelige tilværelses ledemotiv

6.20.

Vi er hermed kommet i besiddelse af nogle supplerende indtryk af de principielle hovedtræk, der kendetegner Guds livsoplevelse, og skal herefter vende os mod følgerne af det forhold, at Gud gennem sin altomfattende natur og den hermed forbundne enestående position er sit eget eneste mulige sanseobjekt. Eller sagt på en anden måde: for Gud eksisterer der kun Gud selv at opleve. Hvordan kan man tænke sig en tilfredsstillende oplevelse på dette grundlag, og hvordan lader Guds oplevelse sig overhovedet etablere rent praktisk?

Svaret på det sidste af disse to spørgsmål er i første række dette: det lader sig gøre gennem interne operationer i den guddommelige sanseevne, praktiseret som vekselvirkning mellem gudesønnerne og understøttet af bevidst udnyttelse af de kosmiske skaberprincipper -ikke mindst perspektivprincippet.

Da Gud jo ikke kan sanse "udadtil", er han/hun naturligvis henvist til at sanse indadtil. En situation vi i virkeligheden allerede tidligere har mødt et eksempel på, nemlig i forbindelse med skildringen af gudesønnernes tilværelse i salighedsriget (lektion 41 samt 60, 61).

Karakteristisk for denne tilværelse var jo, at den enkelte gudesøn helt er afskåret fra omverdenen og således fuldstændigt henvist til at opleve sig selv og sine egne indre værdier og muligheder, om hvilke vi for øvrigt ved, at de er knyttet til en vældig erfarings-og talentkernebeholdning, som individet frit kan disponere over og gøre til genstand for omfattende højintellektuel bearbejdning, præget af fremragende intuition, intelligens og hukommelse.

Noget lignende gælder for Guds vedkommende, blot med den forskel, at det her ikke kun drejer sig om højintellektuel bearbejdning af allerede vundne erfaringer, men samtidigt om indhentning af helt nye erfaringer samt udvikling af fuldstændigt nye sansemetoder med det formål at sikre livsoplevelsens effektive fornyelse. Ikke mindst dette sidste -altså udviklingen af nye sansemetoder -er genstand for Guds interesse og bevidste stræben, ja faktisk i så høj grad, at det ligefrem udgør DET, der interesserer Gud og dermed spiller rollen som ledemotivet i den guddommelige tilværelse. Vi skal senere vende tilbage til dette yderst vigtige emne og her foreløbig vende os mod spørgsmålet om, hvordan Gud i praksis etablerer sin livsoplevelse.

Gud og livsoplevelsens skabelse

6.21.

Som allerede omtalt sker denne etablering af den guddommelige oplevelse først og fremmest gennem interne operationer i den personlige sanseevnes organiske struktur. Og da disse bæres af de ved livsenhedsprincippet betingede gudesønner, former de pågældende operationer sig i praksis som vekselvirkning mellem gudesønnerne. Herved afsendes og modtages der nemlig gensidigt energi til fordel for frembringelse af reaktioner i de enkelte gudesønners personlige sanseevne, jævnfør metoden for sansning fra nedenu (lektion 66), og med etablering af stofsidespræget livsoplevelse for såvel gudesønnerne som for guddommen til følge (lektion 65).

Det forholder sig imidlertid sådan, at det er gudesønnerne, der er sanseorganer for guddommen og ikke omvendt, hvilket har til følge, at guddommens livsoplevelse vil blive præget af de betingelser, under hvilke sanseorganerne -dvs. gudesønnerne arbejder, idet Guds livsoplevelse som nyligt forklaret bygges op af gudesønnernes individuelle oplevelser på samme måde, som et rasterbillede opbygges af de enkelte rasterpunkter.

Imidlertid betinger netop dette, at gudesønnerne tilegner sig deres livsoplevelse gennem vekselvirkning med hinanden -dvs. med nogen, der i forhold til den enkelte forholder sig som noget "udenfor" -at hver eneste gudesøns livsoplevelse overføres med det særlige træk, at den refererer til en "ydre" verden. Og da som sagt gudesønnernes livsoplevelse danner materiale for guddommens livsoplevelse, tilføres også denne dette træk, således at Gud trods dette at være henvist til ren indadvendthed indirekte forsynes med indtrykket af en ydre verdens eksistens.

I kraft af gudesønnerne og sin sansemæssige afhængighed af disse brydes altså indirekte Guds indadvendte og kontemplative orientering til fordel for oplevelsen af en "ydre" verden, og hvilken verden således til syvende og sidst må betragtes som endnu et produkt af det livsenhedsprincip, der evigt opretholder fænomenet "gudesønnerne".

6.22.

Og hvorledes er så denne "ydre" verden i den guddommelige oplevelse præget? -Ja, også dette tilsyneladende umulige spørgsmål kan vi i store træk få besvaret ved at slutte fra vores kendskab til gudesønnernes livsoplevelse. Og her gælder det jo som bekendt, at en gudesøns livsoplevelse som følge af perspektivprincippet indflydelse på sanseevnen altid er præget af et mellemkosmisk udsigtspunkt, hvorfra der til den ene side skues en mikrokosmisk materie-horisont, og til den anden side en makrokosmisk univers-horisont -altså et mikrokosmos og et makrokosmos foruden det personlige mellemkosmos. Følgelig må også Guds livsoplevelse være præget af disse tre fænomener -altså mellem-, mikro-og makrokosmos -blot med den vigtige tilføjelse, at de alle tre forekommer i uendeligt mange udgaver, der griber ind i hinanden. Dette er en simpel følge af, at hvert eneste spiralforsnit i det uendelige spiralkredsløb for de her placerede væsener optræder som mellemkosmos, i forhold til hvilket de afsnit, der udviklingsmæssigt repræsenterer fortiden, tager sig ud som mikrokosmos, mens de afsnit, der i samme forstand repræsenterer fremtiden, tager sig ud som makrokosmos. Og hvorved fremkommer den lov, at hvert eneste spiralforsnit i det uendelige spiralkredsløb på én gang er både mellem-, mikro-og makrokosmos. Hvordan det opfattes, afhænger helt og aldeles af iagttagernes egen position i dette spiralkredsløb. F.eks. vil det spiralforsnit, mennesket opfatter som sin mikrokosmiske materiehorisont, for væsener endnu dybere nede i mikrokosmos tage sig ud som den makrokosmiske univershorisont, ligesom det menneskelige mellemkosmos for visse væsener placeret i den hertil svarende makrokosmiske univershorisont tager sig ud som mikrokosmisk materiehorisont. Og da Guds livsoplevelse indeholder samtlige de opfattelser, som samtlige gudesønner bærer på, er der for denne gigantiske livsoplevelses

vedkommende bl.a. tale om, at den rummer mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos i et svimlende -eller rettere uendeligt antal eksemplarer, der på meningsfuld måde krydser hinanden, akkurat som de forskellige instrumentgrupper i et symfoniorkester med deres forskellige toneområder og klangpræg i princippet repræsenterer forskellige kosmos, der under musikudøvelsen gennemkrydser hinanden meningsfuldt og i øvrigt kan bringes til at frembringe stadig nye og atter nye musikalske virkninger.

Men naturligvis gennemskuer Gud sandheden om de mange kosmos, nemlig at de er virkninger af perspektivprincippet og dermed illusioner, der søger at tilsløre det faktum, at der i virkeligheden slet ingen reelle størrelser findes og dermed heller ikke noget sandt mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos. Dette er alene en følge af Guds totale overblik over hele verdensaltet, der naturligvis også lader Gud erkende den reelle sandhed om dette, nemlig at der bag om de perspektiviske illusioner kun forekommer et uendeligt, navnløst Noget, der på én og samme tid rummer alt og rummes i alt, og hvis illusionistiske struktur-præg mm. helt igennem er en tankebygning, der indtil de mindste detaljer udtrykker en guddommelig idé, som oven i købet hele tiden er genstand for fornyelse.

Men netop fordi dette er sandheden om verdensaltet, og der således forekommer to forskellige former for virkelighed -nemlig den relative eller perspektivbestemte og den absolutte eller perspektivfri -består der for beherskeren af begge disse former for virkelighed -altså Gud -den interessante mulighed, at han/hun side om side med den perspektivfri og dermed absolutte erkendelse af verdensaltet (og dermed sig selv) kan udnytte den perspektivprægede virkelighed på en yderst fascinerende måde, nemlig ved at udnytte loven om al tings væren i al ting til fordel for "udblik" over verdensaltet fra forskellige sansepositioner på én og samme tid. Hermed menes, at Gud efter behag kan vælge en hvilken som helst gudesøns relative position i spiralkredsløbet som udsigtspunkt for en iagttagelse af helheden og derigennem danne sig et indtryk af, hvorledes det totale verdensalt tager sig ud fra den og den position. I modsætning til gudesønnen standser guddommens udblik nemlig ikke ved en eller anden materiehorisont og ej heller ved nogen univershorisont, men gennemtrænger alle horisonter og sammenfatter dem til et hele, der til fuldstændighed præges af den valgte sanseposition. Og ikke nok med det: Gud er ikke henvist til at nøjes med en enkelt sanseposition ad gangen, men kan inddrage så mange, som det overhovedet skal være, og kan på den måde manipulere med perspektivprincippet på en aldeles fantastisk måde. Skulle man nemlig tænke sig noget tilsvarende for menneskets vedkommende, måtte det bestå i, at man kunne forstørre visse mikrokosmiske zoner op i mellemkosmisk målestok, så de virkelig blev mellemkosmiske for sansningen, samtidig med at visse andre makrokosmiske zoner formindskedes ned, så også de blev mellemkosmiske for sansningen, således at mennesket pludselig kunne kommunikere på lige fod med f.eks. elementarpartikelvæsener til den ene side og solsystemvæsener til den anden side. Og alene dette må give os en forestilling om den overlegne status der kendetegner Gud som levende væsen.

Imidlertid må man ikke tro, at gudesønnen kategorisk er udelukket fra disse og andre lignende muligheder, således at disse totalt skulle være forbeholdt Gud. Tværtimod er den kosmiske bevidsthedstilstand, der jo kulminerer i den guddommelige verden (lektion 60), et gyldent adgangstegn til meddelagtighed i samtlige guddommens fantastiske privilegier, der bl.a. også omfatter en totalt suveræn beherskelse af fænomenet tid (lektion 6). Det er netop tiltagende indvielse i disse privilegier, der kendetegner gudesønnernes passage gennem menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden, og som sammen med kærlighedens dyrkelse udgør tilværelsens indhold og mening i disse lysets verdener.

6.23.

Allerede den hermed skitserede sansemæssige bevægelsesfrihed antyder for os, at Gud ikke slavisk er henvist til slet og ret passivt at opleve summen af det, gudesønnerne gennem deres indbyrdes vekselvirkning oplever, men på en egen og absolut suveræn måde kan manipulere med de tilflydende sansedata til fordel for skabelsen af en personligt præget livsoplevelse -rent bortset fra, at det bag om gudesønnens tilsyneladende egenrådige viljeføring og valg af oplevelseskategorier i virkeligheden er guddommen, der opfylder sine ønsker og hensigter, men på en måde, der får de to sæt formål til at gå op i en højere enhed.

Også med hensyn til dette at gribe ind i livsoplevelsens forløb er Gud og gudesønnen altså i hinandens billede, idet de førromtalte manipulationer med perspektivprincippet fra Guds side i virkeligheden er udtryk for et valg af måder at udnytte sansekapaciteten på, akkurat som dette at sætte en kikkert for øjet, dreje op for en radio eller drage bort fra byen og ud i naturen er udtryk for valg af måder at udnytte sansekapaciteten på for menneskets vedkommende. Imidlertid har vi endnu slet ikke omtalt den vigtigste side af Guds sansevirkning, nemlig den der bygger på metoden for sansning fra oven (lektion 67, 68). Men dette vil bringe os i berøring med et nyt sæt begreber, nemlig Guds primære og sekundære bevidsthed. Og samtidig vil vi få lejlighed til at danne os et første begreb om, hvorledes Gud med sig selv som eneste grundlag er i stand til at skabe en helt igennem tilfredsstillende livsoplevelse og tilværelse.

Guds primære og sekundære bevidsthed

6.24.

Ved sansning fra oven forstås som bekendt aflæsning af stofsidens sansedata til fordel for en udledning af disses åndelige betydning eller mening, og som ligeledes bekendt er det ikke tilfældigt, at vi anvender udtrykket "aflæsning", idet dette at læse en bog eller anden tekst, jævnfør analyserne i lektion 67, er et eksempel på sansning fra oven.

Vi husker også, at sansning fra oven i praksis foregår ved hjælp af den sjælelige strukturs intelligenslegeme, intuitionslegeme og hukommelseslegeme samt til en vis grad instinktlegemet - altså ved hjælp af de såkaldte intellektuelle legemer.

samme forbindelse erindres det sikkert, at sansning fra oven kan foregå på to forskellige planer, nemlig et høj-intellektuelt plan, der er kendetegnet ved intuitionslegemets medvirken i processen, og et i forhold hertil lavere rangerende ordinært-intellektuelt plan, der er præget af intuitionslegemets manglende deltagelse i sanseprocessen. Og endelig er vi klar over, at den høj intellektuelle form for sansning fra oven giver anledning til væsenets rådighed over kosmisk bevidsthed -dvs. bevidsthed fælles med Gud -mens den ordinært-intellektuelle form af denne sansemetode kun giver anledning til fysisk bevidsthed, eller rettere: tid-og rumdomineret bevidsthed baseret på individets strengt personlige erfaringsmateriale.

6.25.

Da nu Gud rummer alle levende væsener i sig, hvoraf nogle har kosmisk bevidsthed og andre ikke, må Guds bevidsthed på én og samme tid være præget af begge disse bevidsthedsformer. Gud er med andre ord på én gang kosmisk bevidst og kosmisk bevidstløs, hvilket nok kan give anledning til en vis undren. For hvordan kan man på én og samme tid være både bevidst og bevidstløs? -Er Gud måske genstand for personlighedsspaltning? På en vis måde "ja" -dog ikke i nogen sygelig forstand, tværtimod. Hvad der er tale om er, at Guds bevidsthed eksisterer opdelt i to store generalområder, nemlig et kosmisk dagsbevidsthedsområde og et kosmisk natbevidsthedsområde (lektion 20, 21).

Heraf er dagsbevidsthedsområdet et udpræget højintellektuelt aktivitetsområde, som dannes af hele den skare gudesønner, der til enhver tid har kosmisk bevidsthed, mens i modsætning hertil natbevidsthedsområdet i intellektuel og åndelig henseende nærmest er et hvileområde, der dannes af de kosmisk bevidstløse gudesønner i verdensaltet. Og heraf fremgår det allerede, at dagsbevidsthedsområdet set i relation til Guds livsoplevelse må være et primær-område, i forhold til hvilket natbevidsthedsområdet er sekundært, hvilket da også forklarer, hvorfor Martinus benævner de to områder som henholdsvis Guds primære og sekundære bevidsthed (Livets Bog VI, stk. 2384 - 2392).

6.26.

Og hvilken interesse har Gud så i at praktisere sansning fra oven? -Nøjagtigt den samme som for gudesønnernes vedkommende, nemlig at tilegne sig erkendelse og forståelse og derigennem til syvende og sidst behag. Jamen kan Gud, der ifølge sagens natur må være både alvidende og almægtig, da overhovedet opnå ny viden og erkendelse? – Ved Gud ikke alting i forvejen?

Både ja og nej! -"Ja" på den måde, at Gud som omfattende alt, hvad der eksisterer, naturligvis ved alt, hvad der i nuet sker rundt omkring i verdensaltet. Yderligere "ja" i den forstand, at Gud også råder over al den erfaring, viden og erkendelse, der hidtil er vundet gennem gudesønnerne samt gennem personlig praktisering af metoden for sansning fra oven. Og endelig "ja" i den henseende, at Gud som kosmisk bevidst væsen og dermed som behersker af intuition ved alt, hvad der er at vide om livsmysteriets løsning og dermed om livets, skabelsens, sansningens og livsoplevelsens love. Alt dette er kendt af Gud. Hvad der derimod ikke er kendt, er det yderste udfald af Guds egne skabelseshandlinger, der alle kan sammenfattes i ét stående generalprojekt, nemlig livsoplevelsens fornyelse. Dette udfald rummer altid lige akkurat den overraskelse, der gør livsoplevelsen attraktiv for Gud, selvom dets moralske karat i henhold til Guds kendskab til skabelsens love samt betinget af det primære bevidsthedsområdes konsekvente præg af den lyse verdensmoral naturligvis altid på forhånd er garanteret. Jævnfør et tidligere afgivet løfte (stk. 6.20) skal vi i lektion 91 komme nærmere ind på dette overraskelsesmoment i den guddommelige livsoplevelse og her slutte med at konstatere, at det dybeste motiv for samtlige Guds sans- og manifestationsmæssige bestræbelser inden for den primære bevidsthedszone naturligvis er det samme, som gælder for gudesønnerne, nemlig at tilegne sig behag -og tilmed det stærkest mulige behag. Og her gælder det jo, at netop den kosmiske bevidsthedstilstand med dens præg af intuitionsvirksomhed er ganske særlig mulighedsfyldt, idet den som bekendt danner grundlag for udfoldelse af intellektuel seksualisme (lektion 74, 78, 79). Og det er netop denne seksuelle kategori, der mere end noget andet optager og engagerer guddommen og således motiverer den gigantiske skabelse, verdensaltet er skueplads for. Denne er helt igennem udtryk for guddommens dyrkelse af den højeste ild -behaget - for hvilken proces den højintellektuelle form for sansning fra oven naturligvis er af altafgørende betydning.

Spørgsmål til lektion 90

1. Gør venligst rede for omfanget af Guds totale sansekapacitet.
2. Hvor finder vi en parallel til Guds inddragen af mange forskellige sansesystemer i skabelsen af sin livsoplevelse?
3. På hvilken måde repræsenterer et såkaldt rasterbillede en analogi til Guds livsoplevelse?

4. Nævn det af de seks tilværelsesplaner, der for den enkelte gudesøn med hensyn til sanserbetingelser mest minder om guddommens situation.
5. På hvilken generalfremgangsmåde hviler i praksis Guds skabelse af sin livsoplevelse?
6. Hvorfra henter Gud sit indtryk af en ydre verden -altså en omverden?
7. Hvilke to kosmiske skaberprincipper befinder Guds livsoplevelse sig i særlig høj grad i gæld til med hensyn til sin organisation?
8. Består der nogen reel konflikt mellem guddommen og gudesønnens viljeføring?
9. I hvilke to generalområder opdeler Martinus Guds totale bevidsthed?
10. Hvorledes forholder de i spørgsmål 9 efterlyste to generalområder sig til begreberne dagsbevidsthed og natbevidsthed?
11. Hvad er ledemotivet bag hele Guds skabelsesvirksomhed?
12. Hvor går grænserne for Guds alvidenhed?

Løsningen til lektion 89's opgavetillæg

1. Hele verdensaltet med alt, hvad det rummer -aktuelt såvel som potentielt (stk. 6-2).
2. a) Ja; b) Nej, Gud er det eneste væsen af sin art (stk. 6-3).
3. Som en aktivitet, der udfolder sig mellem "delene" i Guds altomfattende indre-verden (stk. 6-3).
4. Intet andet (stk. 6-4).
5. En sammenhængende skildring af verdensaltetets kosmiske love, principper og indre relationer -dvs. et kosmisk verdensbillede (stk. 6-3).
6. Ja, begge repræsenterer "et Noget", der kan (og vil) opleve -dvs. et treenigt princip (stk. 6-4, 5).
7. Som verdensaltetets totale energiomsætning i fortid, nutid og fremtid (stk. 6-7).
8. Jeget og de syv kosmiske grundenergier (stk. 6-11).
9. a) Guds skaberevne (verdensenergien/kvanteprikkippet); b) Guds Jeg (stk. 6-12).
10. At Gud trods sin opsplittning i et uendeligt multiplum af individuelle gudesønner forbliver intakt som individ betragtet; dvs. har sin egen personlige livsoplevelse og viljeføring (stk. 6-12).
11. Nej, Guds viljeføring er tilpasset den enkelte gudesøns udviklingstrin og de for dette trin naturlige tilbøjeligheder, således at der bliver tale om naturlig samstemmighed mellem de to parter viljeføring (stk. 6-12).
12. Nej, Gud skaber tværtimod selv alle eksisterende størrelser (ved hjælp af især perspektivprincippet) (stk. 6-13).
13. Nej, gudesønnens status som netop gudesøn kan aldrig ophæves -højest tilsløres (stk. 6-13).